

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ČERVEN >>> 105. sezóna 2014/15

VÁŽNĚ NEVÁŽNĚ S HERCI ROKU 2014

REŽISÉR MILAN SCHEJBAL NA KUNĚTICKÉ HOŘE

HEMISFÉRY DAGMAR NOVOTNÉ A ZDEŇKA RUMPÍKA

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA

ČERVEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PONDĚLÍ	1.	10:00	JAZZ DANCE OPEN 2015 – DANCESHOW			ŠK
Zadané vystoupení pro žáky a studenty škol. Mistr světa Jazz Ballet Valery , choreografie: V. Tereshkin (Rusko), H. Machová, Taneční divadlo Heleny Machové, La P en V Innovative Dance Platform (Hong Kong) a P. Tenglová-Raisová – zpěv.						
ÚTERÝ	2.	19:00	KEJKLÍŘ Z LUBLINU	KONEC 21:30	12. REPRÍZA	A
STŘEDA	3.	19:00	DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ	KONEC 22:00	4. REPRÍZA	E
ČTVRTEK	4.	18:30	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KONEC 21:25	21. REPRÍZA	ZADÁNO
SOBOTA	6.	13:00	ÚSTŘEDNÍ KOLO SOUTĚŽNÍ PŘEHLÍDKY TANEČNÍCH OBORŮ ZUŠ ČR			
NEDĚLE	7.	9:00	ÚSTŘEDNÍ KOLO SOUTĚŽNÍ PŘEHLÍDKY TANEČNÍCH OBORŮ ZUŠ ČR			
PONDĚLÍ	8.	16:30	BETA TANČÍ	Závěrečný pořad Tanečního centra BETA při DDM BETA Pardubice.		
		19:00	BETA TANČÍ			
ČTVRTEK	11.	19:00	B. Slade / KAŽDÝ ROK VE STEJNOU DOBU			ZADÁNO
Osudové setkání dvou lidí – on ženatý, ona vdaná. Hrají V. Freimanová a Z. Žák. Režie J. Menzel. Divadlo Bez zábradlí, Praha						
PÁTEK	12.	15:00	TANEČNÍ PARTY PS HROCH	Závěrečné vystoupení školního roku 2014/15 Pohybového studia HROCH při DDM BETA Pardubice.		
		18:00	TANEČNÍ PARTY PS HROCH			
SOBOTA	13.	13:00	TANEČNÍ PARTY PS HROCH			
		16:00	TANEČNÍ PARTY PS HROCH			
PONDĚLÍ	15.	16:30	ZÁVĚREČNÝ KONCERT TANEČNÍHO OBORU ZUŠ PARDUBICE – POLABINY			
		19:00	ZÁVĚREČNÝ KONCERT TANEČNÍHO OBORU ZUŠ PARDUBICE – POLABINY			

ÚTERÝ	16.	10:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 12:45	122. REPRÍZA	ŠK
		17:30	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KONEC 19:40	22. REPRÍZA	J
STŘEDA	17.	8:30	Z. Svěrák – J. Melíšek / AŽ ŽIJÍ DUCHOVÉ			ŠK
			Známý filmový příběh v novém divadelním kabátě. Děti na vlastní oči uvidí neuvěřitelná kouzla, uslyší živě hranou hudbu a zpívající i tancující loutky a herce. Režie J. Kraus. Divadlo rozmanitostí, Most			
		10:30	AŽ ŽIJÍ DUCHOVÉ			ŠK
		17:30	Molière / SCAPINOVA ŠIBALSTVÍ			S
	18.	19:00	G. Verdi / RIGOLETTO			
			PŘELOŽENO			
PÁTEK	19.	10:00	P. Dostál – R. Pogoda / VÝTEČNÍCI	🔗 str. 24–25		ŠK
			Muzikál o maturitní třídě premiantů, kteří si užívají poslední rok studia. V jedné z rolí hostuje P. Borovec. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
		19:00	BESÍDKA 2015			
PONDĚLÍ	22.	9:00	TANECBOOK			
			Taneční představení o virtuální realitě, nereálných vztazích a problémech současné internetové společnosti. Choreografie M. Piskořová Veselá. Pop Balet, Praha			
			11:00	TANECBOOK		ŠK
ÚTERÝ	23.	10:00	KRÁLOVA ŘEČ	KONEC 12:30	29. REPRÍZA	ŠK
		17:00	ZOJČIN BYT	🔗 str. 22–23	DERNIÉRA KONEC 19:00	20. REP. L
STŘEDA	24.	10:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 12:30	53. REPRÍZA	ŠK
		19:00	KAVKAZSKÝ KŘÍDOVÝ KRUH	KONEC 21:30	14. REPRÍZA	B
ČTVRTEK	25.	10:00	K. Čapek – J. Čapek / ZE ŽIVOTA HMYZU			ŠK
			Alegorická hra o lidských ctnostech i nectnostech, která vás zavede do světa běžnému člověku vzdáleného. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
	26.	19:00	JMÉNO RŮŽE	🔗 str. 22–23	DERNIÉRA KONEC 21:25	30. REP. V
			Náhradní termín za zrušené představení 29. dubna. Zakoupené vstupenky zůstávají v platnosti.			
ÚTERÝ	30.	19:00	DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ	KONEC 22:00	5. REPRÍZA	F

L. ŠPINEK, TUČŇÁCI NA ARŠE. FOTO J. SEJKORA

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

STŘEDA	3.	19:00	KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?	KONEC 21:15	9. REPRÍZA	B2
ČTVRTEK	4.	19:00	KONCERT SAVILLE ROW	Završením letošního cyklu koncertů pořádaných agenturou Pardubický bigbeat včera a dnes je vystoupení brněnské kapely Saville Row hrající repertoár slavných rockových velikánů.		
PÁTEK	5.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	46. REPRÍZA	
SOBOTA	6.	18:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 21:10	27. REPRÍZA	U1
NEDĚLE	7.	19:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA	🔗 str. 22–23	DERNIÉRA	KONEC 21:15
PONDĚLÍ	8.	10:00	TUČŇÁCI NA ARŠE	↔ KONEC 11:10	7. REPRÍZA	ŠK
ÚTERÝ	9.	16:00	ŤUK ŤUK, JE NĚKDO DOMA?	Autorská hra dětské skupiny Chceme slyšet tvůj hlas mezinárodní organizace Lumos, která se věnuje ochraně práv dětí. Vstup volný.		
PONDĚLÍ	15.	8:30	POCHODEM ŤAP! ANEB ZVÍŘECÍ POHÁDKA O CESTĚ DOMŮ			ŠK
		10:00	POCHODEM ŤAP! ANEB ZVÍŘECÍ POHÁDKA O CESTĚ DOMŮ			ŠK
		19:00	HEMISFÉRY		🔗 str. 8	
			Nejen zpívaný večer D. Novotné a Z. Rumpíka a jejich hostů.			
ÚTERÝ	16.	19:00	KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?	KONEC 21:15	10. REPRÍZA	F1
PONDĚLÍ	22.	10:00	TUČŇÁCI NA ARŠE	↔ KONEC 11:10	8. REPRÍZA	ŠK
		19:00	PO PLÁČI SMÍCH	↔ KONEC 20:20	16. REPRÍZA	A2
ČTVRTEK	25.	10:00	R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL			ŠK
			„Průšvihácké“ příhody z dospívání autora. Režie R. Bellan j. h. Uvádíme v cyklu INprojekty.			
ÚTERÝ	30.	19:00	KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?	KONEC 21:15	11. REPRÍZA	A

KUNĚTICKÁ HORA

NEDĚLE	7.	16:00	O. Sekora – J. Turek / FERDA MRAVENEK	
			Pohádka plná dobrodružství slavného hrdiny. Režie J. Galin. Docela velké divadlo, Litvínov	
PÁTEK	12.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA VG
SOBOTA	13.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	I. PREMIÉRA P1
NEDĚLE	14.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	II. PREMIÉRA P2
ČTVRTEK	18.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	3. REPRIŽA
PÁTEK	19.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	4. REPRIŽA
SOBOTA	20.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	5. REPRIŽA
ÚTERÝ	23.	20:00	VĚRA ŠPINAROVÁ A ADAM PAVLÍK BAND	
			Koncert stálíce naší populární a rockové hudby, která se pro svůj sytý hlas a temperamentní vystupování stala jednou z nejoblíbenějších českých zpěvaček.	
STŘEDA	24.	20:00	SZIDI TOBIAS & BAND	
			Koncert jedinečné slovenské zpěvačky a herečky s nepřehlédnutelným odstínem hlasu a autentickým, ležérním projevem, která mistrně proplová mezi různými hudebními žánry.	
PÁTEK	26.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	6. REPRIŽA
SOBOTA	27.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	7. REPRIŽA
NEDĚLE	28.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	8. REPRIŽA

VČD V ČERVNU NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	17.	19:00	JEPTIŠKY	DVŮR KRÁLOVÉ NAD LABEM
PONDĚLÍ	29.	18:30	ZE ŽIVOTA HMYZU	RYCHNOV NAD KNĚŽNOU (FESTIVAL POLÁČKOVO LÉTO)

VČD V ČERVENCI NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	1.	19:30	CABARET	RYCHNOV NAD KNĚŽNOU (FESTIVAL POLÁČKOVO LÉTO)
PÁTEK	3.	19:30	KRÁLOVA ŘEČ	RYCHNOV NAD KNĚŽNOU (FESTIVAL POLÁČKOVO LÉTO)

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA
POPISKY JEDNOTLIVÝCH INSCENACÍ NALEZNETE NA NÁSLEDUJÍCÍ STRANĚ →

HRAJEME:

M. Bulgakov / ZOJČIN BYT

Vtipná, byt nelibostná groteska z dob, kdy mít vlastní ložnici byl protiprávní luxus. V hlavních rolích J. Janoušková, A. Postler a M. Mejzlík. Režie J. Klimsza j. h.

A. Schnitzler

🔗 str. 10–11

DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ

Tragikomedie o partnerských vztazích, o manželství, lásce a nevěře, ale především o duši, která je nám často neznámou pevninou. V hlavních rolích M. Němec j. h. a P. Janečková. Režie R. Lipus j. h.

P. Valentine / MEZI NEBEM A ZEMÍ

Romantická komedie o soužití dvou světů. V hlavních rolích P. Janečková, P. Dohnal, M. Sikorová a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

I. B. Singer / KEJKLÍŘ Z LUBLINU

Divadelní ztvárnění světoznámého románu o muži, jemuž je jeho vlastní život malý. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Pecko j. h.

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tři komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, V. Macková a P. Borovec. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a J. Leflík j. h. Režie P. Novotný.

U. Hub / TUČŇÁCI NA ARŠE

Úsměvný biblický příběh v klauniádě o třech tučňácích. Hrají V. Macková, J. Ondrušková, P. Borovec a L. Špiner. Režie M. Pecko j. h.

J. Kander – F. Ebb – J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špiner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

M. McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ

Tragikomedie drsná i melancholická jako irský venkov nebo zapomenuté ostrovy o překračování vlastních hranic. V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špiner j. h.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie za branami kláštera... Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a J. Ondrušková nebo P. Tenorová j. h. Režie L. Olšovský j. h.

B. Brecht / KAVKAZSKÝ KŘÍDOVÝ KRUH

Legenda o odvaze, lásce a spravedlnosti uprostřed dějinných proměn. V hlavních rolích V. Macková a L. Špiner. Režie P. Novotný.

L. Lagronová / PO PLÁČI SMÍCH

Intimní hra plná nečekaného humoru, očekávaného pláče a obnažených duší. Hrají P. Janečková, L. Zbranková j. h., D. Novotná a L. Vlášková. Režie R. Žák j. h.

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabsurdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek j. h.

D. Seidler / KRÁLOVA ŘEČ

Dramatický příběh státníka, který překonal hendikep a nedůvěru v sebe sama. V hlavních rolích M. Mejzlík a J. Kalužný. Režie P. Novotný.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Hrají P. Borovec, L. Špiner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

U. Eco – C. J. Frankl / JMÉNO RŮŽE

Středověká mysteriózní detektivka s prvky thrilleru! V hlavních rolích J. Kalužný, J. Hyhlík a P. Borovec. Režie P. Kracík j. h.

E. Albee / KDO SE BOJÍ V. WOOLFOVÉ?

Nesmírně dráždivá sonda do manželských vztahů plná neočekávaných dějových zvratů, smutku i humoru. Hrají J. Janoušková, J. Kalužný, J. Ondrušková a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

PREMIÉRA:

Jiří Brdečka – Jan Rychlík – Vlastimil Hála / LIMONÁDOVÝ JOE

🔗 str. 7–8

Česká hudební parodie westernů z Divokého západu. Limonádový Joe má i u nás přesnou mšku, zářivý úsměv a krásný hlas tenora. Popíjí jen Kola, alkoholu se nedotkne. Bojuje proti padouchům Divokého západu, kteří se neštítí těch nejnejhanebnějších zločinů, a hájí nový spravedlivý svět. V titulní roli Josef Pejchal. Režie Milan Schejbal j. h.

PRÁCE V PLENÉRU MĚ VŽDYCKY LÁKALA, ŘÍKÁ REŽISÉR MILAN SCHEJBAL

FOTO: J. MUCKAL

Již 13. června se váš oblíbený amfiteátr na Kunětické hoře promění v arizonskou prérii, do které vjede neochvějný strážce zákona a milovník Kolaloky, idol všech žen Limonádový Joe. Ztvární ho Josef Pejchal, jeho milou Winnifred v alternaci Veronika Macková nebo Martina Sikorová, její ženský protipól Tornádo Lou Jana Ondrušková, Horáce Hogafoaga Ladislav Špiner a Douga Badmana v alternaci Petr Dohnal a Milan Němec. Nebude samozřejmě chybět ani dívčí taneční a pěvecká company a rovněž řada pistolníků. Mezi ně vás již nyní zve režisér inscenace MILAN SCHEJBAL.

Limonádový Joe je divákům notoricky známý především díky filmu Oldřicha Lipského. Byl to již dříve také tvůj oblíbený film? Ano, patří k mým nejoblíbenějším pro svůj specifický „český“ humor, inteligentní nadsázku a vynikající komediální herecké výkony.

Jak se může režisér vypořádat právě s tak známou látkou, u které diváci přece jen mají určitá očekávání a těší se na scény a „hlášky“, které znají z filmu? Poznájí diváci svůj oblíbený film, nebo uvidí spíše jinou hru?

Vyrovnat se s fenoménem tak kultovního filmu, jakým v Čechách Limonádový Joe bezesporu je, není snadným úkolem. I v běžné řeči jsou často citovány tzv. hlášky z tohoto filmu, nejpopulárnější písničky zná snad každý. Ne každý ale ví, že filmový scénář vznikl podle divadelní hry (a úplně prvotně románu) Jiřího Brdečky. A tato divadelní předloha prošla navíc časem několika proměnami a ne vše, co obsahuje, se pak objevilo v samotném filmu. Naše adaptace pro Kunětickou horu vychází z obou verzí, tj. jak divadelní, tak filmové. Snažíme se, aby divák nebyl ochuzen o nic podstatného, co nabízí film, a zároveň mu chceme nabídnout některé překvapivé motivy, které se ve filmu neobjevily. A to včetně několika písni.

Máš rád westerny? Ať již v knižní nebo filmové podobě?

Musím se přiznat, že v knižní podobě mě westerny nikdy ani jako malého kluka nijak neuchvátily. Na druhé straně jsem ty filmové vyhledával a snažil jsem se, aby mi žádný nový neunikl.

Limonádový Joe je mimo jiné parodií klasických westernů. Jaké máš zkušenosti s žánrem parodie?

Obecně se dá říci, že miluju humor, a to i humor na jevíšti. A k humoru samozřejmě neodmyslitelně patří i žánr parodie. Mám rád ovšem takový humor, který je inteligentní a vynalézavý. Rád jsem například inscenoval komedie s výrazně parodickými prvky jako např. Hrobka s vyhlídkou, Do hrobky tanečním krokem Normana Robinse nebo Otela z ostrova Susaku Miro Gavrana.

Limonádníka uvedeme nejprve na Kunětické hoře, až poté v divadelním sále. Proč je to podle tebe vhodná hra právě do přírodního prostředí amfiteátru Kunětické hory?

Podle mě amfiteátr Kunětické hory skýtá řadu možností, jak Limonádového Joea inscenovat ve velké škále tzv. exteriérového prostředí. Pokoušíme se zde vybudovat paralelně jak Trigger Whiskey Saloon, tak i Kolaloka Bar či hřbitov a podobně. Pevně doufám, že dojde i na přerii, fata morgánu a samozřejmě na živého koně...

Viděl jsi na „Kuňce“ již nějaká představení?

Zhlédl jsem zde inscenace Čikáni jdou do nebe, Sen noci svatojánské a Baladu pro banditu, které byly

dle mého názoru všechny zdařilé. Velkým divadelním zážitkem byl pro mě především Sen noci svatojánské.

Práce v plenéru je přece jen trošku jinou disciplínou než režie v temném divadelním sále. Jaké s ní máš zkušenosti a čím tě láká?

Práce v plenéru mě vždycky lákala pro svou jedinečnost a jasně daná specifika. Ještě jako student jsem inscenoval s naším amatérským souborem Anebidivadlo několik letních inscenací na zámku Hrubý Rohozec u Turnova (Oklamaní aneb Předvečer tříkrálový, Sluha dvou pánů, Stará historie a další), často vzpomínám na skvělou práci na Starém purkrabství Pražského hradu, kde jsem v rámci Letních shakespearovských slavností režíroval první inscenaci překladu Martina Hilského Zkrocení zlé ženy s Tomášem Töpferem a Janou Paulovou v hlavních rolích.

Přijede Joe na Kuňku na bílém koni?

Jak jsem již podotkl, pevně věřím, že přijede, pevně věřím, že kuň bude bílý, a pevně věřím, že z něj představitel Limonádového Joea Pepa Pejchal nespadne.

A dal by sis raději spolu s Joem Kolaloku, nebo spolu s Horácem a Dougem pořádnou whiskey?

To podle nálady. Nestraním se ani jednoho, ani druhého, nemám v tomto směru žádná omezení. Jen s Whiskolou bych měl asi problém...

Tak tedy: Padouch nebo hrdina, všechno jedna rodina! Vzhůru na Kuňku!

ZdJ

HEMISFÉRY

Půlkulatý večer DAGMAR NOVOTNÉ a ZDENKA RUMPÍKA s jejich zpívajícími hosty. V pondělí 15. června na Malé scéně ve dvore jen tak pro radost!

To takhle sedíme po nějakém představení a jen tak mimochodem si říkáme, jestli si nezopakujeme nějakou oslavu v klubu, tradičně po pěti letech. Nadechli jsme se, že tedy ano, ale v tom kde se vzal, tu se vzal Pavel Novotný a svým typickým hlasem povídá: „Udělejte si benefici.“ My jsme se na něj oba udiveně podívali, pak na sebe, nevěřili jsme svým uším, ale nakonec řekli ANO! A od toho okamžiku nastaly starosti: co + proč = jak. A o to „jak“ se nestaráme. (Vzoreček herectví.) Zkrátka bychom chtěli, aby to byl večer příjemný, pohodový a zábavný, a to nejen pro diváky, ale i pro nás, večer vyprávění, zpívání, vzpomínání a historek. Všichni jste srdečně zváni. Prostě, přijď te pobejt! PS: Jo, a bychom nezapomněli, chceme poděkovat našemu kolegovi a zároveň řediteli divadla Petru Dohnalovi, že nám důvěřuje a tento večer nám umožnil.

Dáša Novotná a Zdeněk Rumpík

POZDRAV DO DIVADELNÍHO NEBE

J. KRATOCHVÍL V ROCE 2009 PŘI PŘEBÍRÁNÍ PAMĚTNÍ MEDAILE KE 100. VÝROČÍ OTEVŘENÍ VČD, FOTO M. KLÍMA

V sobotu 25. dubna nás náhle opustil dlouholetý inspicient Východočeského divadla, příležitostný herec a především skvělý člověk a kamarád **JINDŘICH KRATOCHVÍL**, který téměř celý svůj život zasvětil divadlu, jež tolik miloval. Připomeňme si osobnost, která bude navždy patřit do historie pardubického divadla i našich srdcí.

Jindřich Kratochvíl, všemi nejen v divadle oslovovaný Kráta, se narodil 15. srpna 1943 v Pardubicích, kde vystudoval gymnázium. Ve studiu však dále nepokračoval a ihned po maturitě v roce 1961 nastoupil jako inspicient do Východočeského divadla, jehož prkna mu byla blízká už od klukovských let, kdy zde ztvárnil několik dětských rolí.

„Začínal jsem tady v divadle jako desetiletý kluk v roce 1953 v Maryše, na jeviště mě vytáhl pan režisér Zdeněk Bittl. Ještě v té sezóně jsem hrál v Obrácení Ferdýše Pištory Pikolika a v Tvrdohlavé ženě Jeníka. Takže i dvakrát za sezónu jsem měl premiéru. Samozřejmě, že ještě dnes bych mohl mé repliky přeríkat, ale to už není tak důležité. Pak jsem se snažil dostat na školu, ale na talentové zkoušky jsem se nedokázal připravit tak, jak si to představovali páni profesori z přijímací komise. Poprvé

v roce 1960 mi doporučili, abych si udělal dělnickou praxi, a tak jsem na rok nastoupil do Geodezie jako měřičský pomocník. Avšak ani na druhý pokus mě na školu nevzali. Prošel jsem tedy konkurzem na eléva do hradeckého divadla, kde bylo jedno volné místo, ale bohužel si to herec, který měl odejít, během prázdnin rozmyslel a v divadle zůstal. Tehdejší ředitel Pásek mi doporučil, abych šel do Mostu, kde byla elévká škola. V pardubickém divadle se však uvolnilo místo inspicienta po panu Šnelcrovi, který odešel do důchodu. Zkusil jsem tedy tuto cestu, „vyučil“ jsem se u Zdeňka Nováka – to byl vynikající inspicient a ještě lepší figurkář (herec malých rolí). Práce mě nadchla a tak jsem u této profese zůstal,“ tak vzpomínal na své začátky při oslavě padesáti let u pardubického divadla.

Východočeskému divadlu zůstal Jindřich Kratochvíl věrný až do konce svých dnů, do důchodu sice odešel v roce 2005, ale s divadlem i nadále spolupracoval ať už jako inspicient, či jako herec menších rolí. Naposledy ho diváci mohli vidět 21. dubna při derniéře hry Dvanáct rozhněvaných mužů, která byla i derniérou jeho života.

KRÁTO, NIKDY NA TEBE NEZAPOMENEME!

RaS

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

8. května se na jevišti Městského divadla konala slavnostní premiéra tragikomedie **DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ** významného rakouského dramatika a lékaře Arthura Schnitzlera. Stejně jako autor hry se pardubickému publiku poprvé představil i režisér Radovan Lipus, s nímž se vedení divadla na spolupráci domlouvalo více než deset let. A trpělivost a vytrvalost se divadlu vyplatila! Vznikla inscenace plná velkých hereckých výkonů a působivé scénografie. Navíc se v ní po letech na pardubická divadelní prkna v hlavní roli znovu postavil několikanásobný nejoblíbenější herec VČD Milan Němec – a návrat to byl skutečně ve velkém stylu! Následující fotogalerii ze zákulisí popremiérových oslav přijměte jako pozvánku na některou z repríz... RaS

P. JANEČKOVÁ JAKO EVŽENIE A Z. BITTLVÁ COBY ANNA MEINHOLDVÁ-AIGNEROVÁ, FOTO J. FAUKNER

PŘEDSTAVITEL HLAVNÍ ROLE MILAN NĚMEC S LUDMILOU MECEROŠOVOU A JEJÍ DČEROU ANNOU HLAVÁČKOVOU, KTERÁ JIŽ TĚMĚR DVA ROKY PŘÍSPÍVÁ DO NAŠEHO DIVADELNÍHO ZPRAVODAJE.

ŘEŽISÉR INSCENACE RADOVAN LIPUS (VPRAVO) S JIŘÍM NEKVASILEM, ŘEDITELEM NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO V OSTRAVĚ, A SCÉNOGRAFEM PETREM MATÁSKEM.

VERONIKU MACKOVOU PŘIJELI Z MORAVY PODPOŘIT JEJÍ RODIČE, KTERÍ MOHLI BÝT NA SVOU DČERU HRDÍ!

JOSEF LÁSKA SE SVOU PŘÍTELKYNÍ, HEREČKOU PŘÍBRAMSKÉHO DIVADLA A. DVOŘÁKA ELIŠKOU DOHNALOVOU.

RADOVAN LIPUS POPRVÉ PRACOVAL NEJEN S PARDUBICKÝM SOUBOREM, ALE TAKÉ S KOSTÝMNÍ VÝTVARNÍKÍ HA THANH NGUYEN.

AUTOR HUDBY MILOŠ ORSON ŠTĚDRŇÁK S VIOLONCELLISTKAMI ZUZANOU ROBOVOU A ANEŽKOU NOVÁKOVOU, KTERÉ V INSCENACI ŽIVĚ HRAJÍ. FOTO J. SEJKORA

VÁŽNĚ, ALE ČASTĚJI NEVÁŽNĚ S VÍTĚZI HERECKÉ ANKETY MARTINOU SIKOROVOU A LÁDOU ŠPINEREM

L. ŠPINER A M. SIKOROVÁ V JE TO V PYTLI, FOTO M. KLÍMA

Nad diktafonem v divadelním klubu jsem se tentokrát sešla s nejoblíbenější herečkou MARTINOU SIKOROVOU a nejoblíbenějším hercem LADISLAVEM ŠPINEREM, vítězi divácké ankety za rok 2014. Zatímco Láda soustředěně bořil mýty o ukecaných ženách, Martina toho na sebe tolik neprozradila, možná protože u rozhovoru, který jsme spolu vedli po poledni, obědvala. Celé naše povídání by jistě vydalo na speciální číslo zpravodaje a některé části by byly zcela určitě nepublikovatelné. Zde tedy alespoň „Best of“ našeho exkluzivního (A ZNÁČNĚ NEFORMÁLNÍHO – VAROVÁNÍ RED.) rozhovoru:

Jaký to je pocit být nejoblíbenějším? Jak jste se cítili, když jste to zjistili?

Láda: Mně se chtělo strašně čúrat...

(JÁ A MARTINKA VYPRSKNEME SMÍCHY)

Poček, Ládo, ty jsi tady v divadle osmou sezónu? A vyhrál jsi sedmkrát... Takže jsi nejoblíbenější hned od začátku!

Láda: No... Prostě přišel, viděl, zvítězil! (SMÍCH) Úplně od začátku ne. Když jsem přišel, byl tu ještě Milan Němec, ten vyhrál. Pepa Pejchal byl druhý a já třetí. A pak jsem nějak vylez' na to první místo a už jsem nějak neslez'. (SMÍCH)

Jak dlouho si myslíš, že to takhle může pokračovat?

Láda: To už pokračovat nebude... Teď se vrátí Milan Němec, je tu Pepa Láška a Pěta Borovec... Ono je to hlavně o rolích. Ale nevím, třeba to bude! Pěta (JANEČKOVÁ, PARTNERKA LÁDI – POZN. RED.) byla nejoblíbenější deset let za sebou, takže mám ještě vlastně co dohánět! Ještě aspoň tři roky! Milí diváci, prosím, dejte mi ještě aspoň tři roky!

Martina: Já jsem tady jedenáctou sezónu. Za tu dobu jsem si pečlivě budovala okruh známých, kteří mi musí posílat hlasy...

Takže moment, těch 452 hlasů... (SMÍCH)

Láda: No jasně, to psala už od prvního září! Každý večer si řekla, že napíše dva a těch padesát, že už jí lidi dají! (SMÍCH) Nééé, to byla legrace!

Martina: Na začátku jsem z toho byla asi v rozpacích a nevěděla jsem, co to ocenění pro mě znamená. Pak jsem nad tím přemýšlela. Nejdřív jsem si právě říkala, kolik hlasů z toho jsou hlasy mého dědečka, mojí tety atd. (SMÍCH) Pak mě při představení napadlo, že 450 hlasů je vlastně plné divadlo. A uvědomila jsem si – kdybych teď stála na jevišti a všech těch 450 lidí mi řeklo: „Hele, ty jsi moje oblíbená herečka!“ – tak to je fakt husté! No, myslím, že víc než polovinu jsem téma známýma zaplnit nemohla! (SMÍCH)

A sama jsem si teda ani jeden hlas neposlala!
Láďa: To já jsem stál s nažhaveným železným pohrabáčem nad Pétou Janečkovou a ona každé večer psala moje hlasy! Trpěla, protože chtěla, abych i já psal jí, ale já se na to vykašlal, a proto byla druhá, že jo.

(VŠICHNI SE SMĚJEME.)

Martina: Ještě mě napadlo, jak na plese taháme anketní lístek z té skleněné koule, že bych opravdu vytáhla hlas od pana Miroslava Sikory..., což je můj děda! (SMÍCH)

Láďa: No jo, ty to máš dobrý, že máš rodinu! My s Pétou už rodinu nemáme, tak můžeme jen doufat... A pak teda stojím nad tou Petrou – to máš jak na základe! Jako bys byla po škole a dostala 388x napsat Ladislav Špíner! (SMÍCH)

Oba jste se už setkali s Cenou Thálie – Martina v širší nominaci, ty, Láďo, máš Thálii dokonce doma. Těžko můžeme takové ceny srovnávat, ale přesto se zeptám – které z nich si víc vážíte nebo která vám udělala větší radost?

Láďa: Divácká anketa, to jsou lidi, kteří chodí na nás sem do divadla. A jejich uznání si samozřejmě člověk nesmírně váží. Kdyby nebylo diváků, nemáme pro koho hrát. Thálie je něco úplně jiného, je to odraz názorů lidí od fochu, poděkování odborníků za dobrou práci. Hodně jsem si vážil nominace za Mefistu, možná i víc než Thálie, kterou jsem dostal ve 33 letech. Kdybych měl porovnat, čeho si vážím víc, určitě bych měl teď říct, že divácké ankety. Oběma oceněním bych dal nakonec asi stejnou váhu, obě jsou pro mě důležité... Trochu jsem se do toho zamotal, ale to nevadí, ať si z toho každé vezme, co chce. (SMÍCH)

Martina: Já se do toho zamotávat nebudu a řeknu, že momentálně je pro mě ta divácká anketa cennější.
Láďa: A protože jsi teď řekla tady to, příští rok budeš mít o deset hlasů víc. Zatímco já jsem si teď naštal minimálně dva diváky! (SMÍCH)

Martina: Já s tím počítám a předem děkuju! (SMÍCH)
 Ne, vážně, pro mě je nejceněnější pocit, když odcháším z představení a vím, že mě samotnou to bavilo a že to bylo fajn. A pak je samozřejmě příjemný, když ještě navíc někdo jiný řekne: „Hele, ale mě to taky bavilo!“ Jééé! A teď doufám, že jsem si nenaštvala dva porotce z Thálii! (SMÍCH)

Láďa: Celou Hereckou asociaci sis naštvála! (SMÍCH)
 Teď budu za blbce já! Samozřejmě, že jsem za to každé rok rád... Člověk si může gratulovat, v jakým divadle je, jací diváci tu jsou a jaký kolegy tady má.

Oba máte za sebou zkušenost s novým režisérem při práci na inscenaci Schnitzlerovy hry Duše – krajina širá. Jaký na vás udělal hostující režisér Radovan Lipus první dojem?

Láďa: Velmi chytřej pán, co to má v hlavě moc dobře srovnaný, je to chodící encyklopedie, kam se hrabe Google! Zatím jsem s ním nikdy nepracoval, ale bavilo

mě to, a působí na mě velmi dobře, bohužel zkoušený bylo komplikované, jinak bychom si ho užili ještě víc. Vymyslel jsem strašnou kravinu a on to vzal, tak uvidíme, co z toho bude... Možná víc kravin! (SMÍCH)

Martina: První dojem? Mě napadá slovo gentleman. A to úplně se vším, co se pro mě s tímto slovem pojí. Asi bych to nejlíp přiblížila větou z My Fair Lady: „Ten se ke květinářce chová jako k věvodkyni.“ Nebo takhle nějak to Péta Janečková alias Líza říkala. Jenže to není jen první dojem, takhle ho vidím i teď po premiéře.

Láďa: Zatím mi připadá, že je to velmi nekonfliktní typ. Je to milej člověk a hlavně chytřej – prostě myslivná – ví, o čem mluví, a ví, co chce dělat. Což se u některých režisérů někdy nestává.

Martina: A jsem fascinovaná tím, že nevlastní mobilní telefon! To je bomba!

Láďa: Mě prostě baví! A už mlčím!

Pracujete ještě na něčem mimo zkoušení tady v divadle? Co třeba nějaká režie, Láďo?

Láďa: Tak na tom se pracuje – doma a v klidu. Zatím s tím nikoho neotravuju. Ale teď si čtu jednu hru už asi popáté. Moc se mi líbí... (TVÁŘÍ SE TAJEMNĚ) Je od stejného autora jako hra, co už jsem tady dělal... Hrajou tam čtyři lidi...

Martina: Aby tě někdo nepředběhl! Já teď kromě divadla nic neplánuju. Teda kromě toho vdát se a mít děti... (SMÍCH) Ale na tom se asi tak úplně přímo pracovat nedá. (SMÍCH)

Láďa: No tak na dětech jó... A kvůli dětem se vdávat nemusíš. Oni jsou spokojení, když mají mámu a tátu.

Na co byste se závěrem zeptali jeden druhého?

Martina: Na co bych se ho zeptala? ... Já nevím, možná bych se ho radši ani na nic neptala... (SMÍCH)

Láďa: Mohli bychom udělat na Malé scéně Show Ládi Špínera! To bych si tě pozval do křesílka...

Martina: Pěkně by mě vydrtil! (SMÍCH)

Láďa: Tak takhle ty chceš hrát divadlo... Hmmm.

Tak abychom to nějak ukončili! Můžete si třeba navzájem poblahopřát... (SMÍCH)

Martina: Já ti, Láďo, přeju do příští sezóny, ať si Péta hlavně neunaví ruku.

Láďa: (SMÍCH) Já myslím, že už bys radši neměla nic říkat, Martinko... (SMÍCH)

Martina: (SMÍCH) Ale já myslím od toho psaní anketních lístků!

Láďa: Já to chápu, naprosto přesně! (SMÍCH) Já ti teda, Martinko, přeju, aby... se ti taky neunavila ruka. (SMÍCH) Néé, přeju ti, aby to v divadle bylo dál, jak to je, aby ti tu bylo pořád krásně!

A já vám přeju (a koneckonců i sobě), ať si můžete ve stejné sestavě popovídat i příští rok! AnH

**KRÁCENO, KOMPLETNÍ VERZI ROZHOVORU
 SI MŮŽETE PŘEČÍST NA WWW.VCD.CZ.**

POHÁDKOVÉ ODPOLEDNE V DIVADLE

Východočeské divadlo ani v příští divadelní sezóně nezapomene na své nejmenší diváky, pro které opět připravilo **POHÁDKOVÉ PŘEDPLATNÉ** se čtyřmi novými pohádkami. Hracími dny budou tradičně neděle od 15.00 hodin a pondělí od 17.00 hodin.

Pohádkový abonementní cyklus v sezóně 2015/16 zahájí zbrusu nové představení královéhradeckého Divadla Drak **A do třetice všeho...**, které uvede hned tři pohádky najednou. Děti si v podání starého orchestru vyslechnou příběhy O třech přádelnách, Otesánkovi a Obušku, hýbej se!

Následovat bude zábavný pohádkový muzikál **Princové jsou na draka**, jenž vznikl v koprodukcí pražského Divadla pohádek a libereckého Divadla F. X. Šaldy. Děti jistě potěší divadelní zpracování slavné televizní pohádky s písničkami Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře. Kdo by neznal jejich hity jako Dělání, dělání, všechny smutky zahání; Hlupáku, najdu tě či Statistika nuda je, které si se svými ratolestmi budete společně zazpívat.

Třetím titulem bude humorné a zároveň poetické představení pražského Divadla Metro **Ulice plná kouzel**, které originálně využívá prvky černého divadla, tanec i pantomimu. Děti se na konci představení seznámí s technikou černého divadla a na chvíli se budou moci stát i hercem na jevišti.

Předplatné pak uzavře muzikálová pohádka na motivy Boženy Němcové **Čertův švagr** nastudovaná pražskou Divadelní společností Julie Jurištové. Známy příběh hodného mládence Petra, jehož zlá a vypočítavá macecha vyžene z domu a který se po sedmi letech vrací z pekla na zem, jistě strhne všechny malé divadelní nadšence.

„Předplatné pro nejmenší diváky nabídne v příští sezóně pestrou četveřici pohádkových inscenací. Při výběru jsem se tentokrát soustředila na rozmanitost, proto jsem do našeho „čtyřlístku“ pohádek zařadila kromě hravých a veselých pohádkových činohr a muzikálů i fenomenální černé divadlo, které nás zavede do světa kouzel a fantazie úplně jinými divadelními prostředky. Věřím, že právě pestrost našich pohádek probudí v dětských divácích náklonnost a lásku k divadlu a pro dospělé se stane návštěva divadla s jejich ratolestmi neopakovatelným kulturním zážitkem,“ láká na předplatné manažerka dovozů a pronájmů Lucie Kopecká.

Prodej Pohádkového abonmá byl již zahájen, stávajícím majitelům předplatného místa rezervujeme do pátku 18. září. První představení tohoto cyklu se uskuteční 25. října. Předplatné lze zakoupit nejen v předprodeji divadla, ale i on-line na www.vcd.cz.

RaŠ

Pražské Quadriennale pro vás se slevou

11 dní, 64 národních expozic, přes 500 živých akcí na více než 100 lokacích v centru Prahy a 50 000 návštěvníků – to vše slibuje XIII. ročník mezinárodní přehlídky **PRAŽSKÉ QUADRIENNALE**, jenž proběhne od 18. do 28. června.

Pražské Quadriennale již od roku 1967 mapuje a představuje nejnovější trendy scénografie i architektonické práce s divadelním prostorem. Jde o největší světovou akci zkoumající oblast scénografie v celé její šíři – od scénického umění, přes kostýmní, světelný a zvukový design až po nové scénografické přístupy jako site-specific, pouliční performance a mnohé další. Bližší informace naleznete na www.pq.cz.

Pokud byste chtěli přehlídku PQ 2015 navštívit, máte nyní jedinečnou šanci získat 50% slevu! Stačí jen na hlavní pokladně Colloredo-Mansfeldského paláce předložit vstupenku do Východočeského divadla z období od 1. února do 27. června, čímž získáte zmiňovanou slevu na jednodenní vstupné na PQ 2015! EvR – RaS

On-line s Dagmar Novotnou

Na internetovém kulturním portále www.scena.cz se již několik let pravidelně pořádají **Nethovory** – živé online rozhovory s různými osobnostmi z prostředí divadla. V květnu proběhl už 700. díl, jehož se účastnila operní diva Dagmar Pecková. Ve středu **10. června v 17.00 hodin** se do pomyslného „křesla pro hosta“ za počítač usadí další Dagmar, která umí zpívat – členka pardubického souboru **DAGMAR NOVOTNÁ**. Její kvality letos ocenilo i kolegium Cen Thálie, které ji zařadilo do širší nominace na Cenu Thálie 2014, za mimořádný jevištní výkon v operetě, muzikálu či ostatních hudebně-dramatických žánrech, a to za ztvárnění role Fräulein Schneider v muzikálu Cabaret.

Dáša nastoupila do Východočeského divadla v roce 1986, za těch bezmála třicet let v jednom angažmá zde odehrála nespočet velkých i menších rolí, z nichž připomeňme alespoň Denisu v Mam'zelle Nitouche (1987), Kristinu ve Věci Makropulos (1988), Agnes v komorním dramatu Agnus Dei (1989), Elvíru v Muži jménem Juan po boku Miroslava Horníčka (1993), Paní de Tourvel v Nebezpečných vztazích (1996), titulní hrdinku v Zavraždění svaté Celestiny (1997) či Madam Šubrtovou v Bláznivých nůžkách (2007). Svůj altový hlas vymykající se činohereckému zpěvnímu standardu osvědčila jako Dolly Leviová v muzikálu Hello, Dolly! (1998), Jeanette v Donaha! (2005), Smrt v Malovaném na skle (2006), Máma Morton v Chicagu (2009) či nedávno jako Sestra Mary Huberta v Jeptiškách (2013) a již zmiňovaná Fräulein Schneider v Cabaretu (2014). S manželem Pavlem Novotným (bývalým dlouholetým členem souboru VČD) mají syna Tomáše, který se rovněž úspěšně věnuje divadlu.

Tolik snad jen na úvod, dále je to už pouze na vás. Stačí se na stránkách www.scena.cz proklikat k Nethovorům a zanechat svou otázku, nebo si počkat na středu 10. června a ptát se přímo. Je to snadné...

RaS

FOTO M. FIC

HEREC HERCI

ANEB VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

Po dlouhé době zde máme opět rozhovor dvou mužů. A ne ledajakých! Oba totiž mají své principálské zkušenosti. **ZDENĚK RUMPÍK**, kterého posledně zpovídala Jana Ondrušková, si k rozhovoru vybral herce a ředitele Východočeského divadla **PETRA DOHNALA**. Ten na sebe prozradil například, co jej dohnalo k současnému povolání, a závěrem si se Zdeňkem vyměnil roli – z tázaného byl najednou tazatel a z tazatele? Že by ředitel...?

AnH

Zdeněk: Petře, kdy tě vlastně napadlo, že bys mohl být hercem?
Petr: Asi v jedenácti letech. Našel jsem si dramatický kroužek tady v Pardubicích v Polabinách, kam jsem se přihlásil. Říkal jsem si, že to bude to pravé povolání – herci totiž hodně vydělávají, jsou bohatí, pořád si užívají a mají okolo sebe hodně ženských...

Zdeněk: (SMÍCH) Ano, ano... Svatá pravda! Co ti později probíhalo hlavou, když jsi byl navržen na funkci divadelního ředitele?
Petr: Říkal jsem si, že ředitelé berou určité hodně peněz, že jsou bohatí, a tak mě napadlo, že by stálo za to se do takové věci pustit. Ředitele jsme v divadle nikdy moc nevidali, tak jsem si říkal,

že v divadle asi moc být nemusí, nemá co na práci, a přitom si může třeba hrát divadlo nebo režisrovat. A plus samozřejmě ty výhody! (SMÍCH)

Zdeněk: Ano, výhody! Myslíš tím třeba to, žeš musel proniknout do financí, plánování a vůbec do věcí, které s herectvím moc nesouvisí...?

Petr: V té době jsem už měl svoji malou firmičku, takže jsem trochu představu měl, ale je pravda, že divadlo je v tomhle ohledu specifické. Musel jsem do všeho proniknout a naučit se to. Na druhou stranu jsem měl výhodu, v divadle jsem všechny znal a věděl díky tomu, co kdo umí a s čím může pomoci.

Zdeněk: Mám dojem, že dřív to měli divadelní ředitelé jednodušší, dnes musí být ředitel navíc opravdu dobrým manažerem, hospodářem, musí zkrátka umět všechno...

Petr: Asi by měl... (SMÍCH)
 Na druhou stranu si myslím, že všechno se člověk nějak učí, a když dělá věci intuitivně a s citem, jak se to snažím dělat já, funguje to. A podotýkám, že já jsem tu funkci vzal jen prozatím – a na přechodnou dobu, takže s tím můžu kdykoli seknout! (SMÍCH)

Zdeněk: To je sice pravda, ale nedělej to! Byla by to škoda... Je pochopitelné, že ke svému povolání potřebuješ opravdu hodně energie. Kde nebo odkud ji čerpáš? Máš nějaké koníčky?

Petr: Jeden velký kůň je divadlo. Tam sice nějakou energii vydávám, ale zase naopak ohromnou energii získávám. Dovedu se odštípnout od běžných problémů ředitelování a uměleckého šéfování, a díky tomu mě herectví velmi nabíjí a posiluje. A kromě toho mi nikdo nemusí nic donášet, protože všechno vidím a poznám, kdo je dobrý herec, zvukař, osvětlovač..., a to je vlastně velká výhoda! (SMÍCH)

Zdeněk: Takže na houby nechodíš, myslivost neděláš...

Petr: Na to už opravdu nezbyvá čas. Samozřejmě když ho trochu je, do lesa zajdu rád, a když rostou, nějaké ty prášivky posbírám. Jinak opravdu moc dalších koníčků nemám.

Z. RUMPÍK A P. DOHNAL V CHARLEVOVĚ TETĚ, FOTO I. MÍČKAL

Zdeněk: Vždycky jsem si říkal, až budu v důchodu, to budu mít času! Ale teď, když už v penzi jsem, mám zatím víc práce než kdy dřív...

Petr: Já s tím počítám. Až přejdu do důchodu, předpokládám, že moje činnost se ještě víc rozšíří, bude pestřejší a zajímavější. A co vlastně ty a tvoje ředitelování? (ZDENĚK RUMPÍK BYL ŘEDITELM KLICPEROVA DIVADLA HRADEC KRÁLOVÉ – POZN. RED.) Přihlásíš se do dalšího konkurzu? Teď sis od toho několik let odpočinul, tak bychom to třeba mohli obrátit! Šel bys do toho?

Zdeněk: No, Petře, jak bych to řekl... Dvakrát do jedné vody nevstoupíš. (SMÍCH)

Z. RUMPÍK A P. DOHNAL V ROZBITÉM DŽBÁNU,
FOTO J. FAUKNER

POVÍDEJ, JAKÉ TO BYLO, KDYŽ JSI BYL MALÝ! ANEB *Josef Láška*, JAK HO NEZNÁTE...

↑ KDYŽ MI BYLO ASI DESET, HRÁL JSEM V TELEVIZNÍ POHÁDCE VÁNOČNÍ PANENKA ROLI NAŠEPTÁVAČE, COŽ BYLA NĚMÁ A ZÁPORNÁ POSTAVA. NA NATÁČENÍ JSEM SE POPRVÉ DOZVĚDĚL, ŽE EXISTUJE NĚCO JAKO KONZERVATOŘ A OBJEVIL JSEM SVOJÍ ZÁLIBU V ZÁPORAČÍCH.

→ V DEVĚTI LETECH JSEM MĚL NAKROČENO KE SLIBNÉ KARIÉŘE SURFAŘE – OD RODIČŮ JSEM DOSTAL „PRKNO“ Z POLYSTYRENU A VYRAZIL JSEM DO VLN. FOTO JE POŘÍZENO PŘED OSTRÝM STARTEM, KDY JESTĚ PLN OPTIMISMU A S NOTNOU DÁVKOU SEBEVĚDOMÍ PÓZUJI PŘÍHLÍŽEJÍCÍM FOTOGRAFŮM Z RODINNÉHO KRUHU. MÁ SURFARSKÁ KARIÉRA SKONČILA O TÝDEN POZDĚJI NÁVRATEM DO ČR A ODLOŽENÍM SURFU NA PŮDU CHALUPY, KDE LEŽÍ DODNES.

Výročí (nejen) pro pamětníky

Nespletli jsme se, máte pravdu, na srpen si ještě chvíli počkáme. Nicméně v srpnu náš zpravodaj nevychází, proto si dovolíme (byť s drobným předstihem) poblahopřát k životnímu jubileu velké české herečky **LIBUŠI ŠVORMOVÉ**, jež letos oslaví úctyhodné 80. narozeniny. Jak vzpomíná na své angažmá ve Východočeském divadle sama paní Švormová, která má energie a optimismu na rozdávání, se dočtete v jejím dopise vám, pardubickým divákům.

JAKO MIMI V LOUPEŽNÍKOVĚ, VČD 1969

Libuše Švormová

(nar. 23. srpna 1935)

Rodačka z Prahy, vlastním jménem Libuše Schwormova, se ještě jako děvče přestěhovala se svojí rodinou do Šumperka. Nejdříve to vypadalo, že by se mohla stát profesorkou přírodopisu nebo grafickou, vystudovala dokonce brněnskou Střední školu uměleckých řemesel. Pro herectví se rozhodla až na prahu dospělosti a následně vystudovala pražskou DAMU. Rodiče proti tomu nic neměli. Maminka byla prý přešťastná a dojatě plakala na všech představeních, v nichž její dcera hrála. Tatínek, profesor matematiky a milovník hudby, Libuši od malička vodil do divadla především na opery. Jejího absolutoria v roce 1959 se ale již nedožil.

Ihned po skončení studia nastoupila Libuše Švormová do svého prvního angažmá právě do pardubického divadla, kde sice strávila sotva tři roky, ale ztvárnila zde řadu krásných rolí a ráda na tu dobu vzpomíná. Zde ji objevil Ota Ornest, ředitel Městských divadel pražských, který ji záhy angažoval do svého souboru, kde působila od roku 1962 až do té doby, než odešla do důchodu. O svém dlouholetém působení na scénách Městských divadel pražských Libuše Švormová s úsměvem říká: „Nikdy jsem nehrála roli, která by mě vyložené štvala.“ Vynikla např. v divadelních hrách Jean a já, Kupec benátský, Bláznivá z Chaillot, Lavička a v mnoha dalších; její doménou byly osudové ženy, často z lepší společnosti, nezřídka s pochybným charakterem. Od 90. let se věnovala více zájezdní činnosti s úzkou skupinou herců, která se tehdy utvořila kolem režiséra Pavla Háši, manžela herečky Květy Fialové, a hostování v různých pražských divadlech. Nyní ji můžete vidět mimo jiné v Divadle na Vinohradech v roztomile sentimentální komedii To byla moje písnička! nebo v detektivní komedii Bytná na zabítí.

Ve většině rozhovorů s Libuší Švormovou, které si můžeme přečíst nebo poslechnout, se dříve nebo později narazí na téma „Angelika“. Právě tuto nesmrtelnou filmovou postavu v podání herečky Michèle Mercierové Libuše Švormová dabovala. Svůj hlas propůjčila ale také např. Shirley MacLainové nebo Gině Lollobrigidě. V roce 2005 získala Cenu Františka Filipovského za celoživotní mistrovství v dabingu.

Diváci ji také mohli vidět v různých televizních inscenacích, jako byl např. *Kinoautomat* (1967), *Romeo a Julie* na konci listopadu (1971) či *Tchyně a uzený* (2011); a v seriálech (*Byl jednou jeden dům*, *Tricet* případů majora Zemana, později např. *Pojišťovna štěstí*, *Ulice*, *Hraběnky*, *Všechny moje lásky* atd.)

Ve filmu se Libuše Švormová objevila poprvé v roce 1959. Od té doby vytvořila nespočet filmových rolí např. ve snímcích *Jarní povětrí* (1961), *Aféry mé ženy* (1972), *Milenci* v roce jedna (1973), *Léto s kovbojem* (1976), *Marečku, podejte mi pero!* (1976) a dalších a dalších. Do roku 1998 se navíc věnovala výuce herectví na Vyšší odborné škole herecké v Praze. Jejím partnerem byl téměř 20 let spisovatel a scenárista Jan Otčenášek. V roce 1982 se provdala „poprvé a naposledy“, jak říká, za Jana Pateru.

Když jsem po telefonu požádala paní Švormovou o krátký rozhovor či vzkaz divákům, setkala jsem se s neobvyklou vřelostí. Dohodly jsme se na e-mailové komunikaci, poděkovala jsem za ochotu a paní Švormová uzavřela náš telefonický rozhovor slovy: „Pro pardubické divadlo vždycky ráda!“ AnH

Milí pardubičtí diváci,

jste už dnes jiní než ti, kteří mě poprvé viděli na jevišti Východočeského divadla, ale přesto se do těchto míst i teď velice ráda vracím. Bylo to mé první angažmá po absolutoriu na DAMU (když jsem se předtím trochu pokoušela o výtvarné umění na ŠUŘ, abych se už k němu nikdy nevrátila). A byl to začátek krásný, byly to tři sezony, jaké bych každému hereckému začátečníkovi přála. Už sama budova divadla mě

okouzila, takže přestože jsem měla nabídku do libeňského divadla (dnes Divadlo pod Palmovkou) nebo možnost odejít s kolegy z ročníku do ostravského Divadla Petra Bezruče, neváhala jsem ani chvíli.

Pardubické divadlo je prostě divadlo, jak má být – ne přemrštěné veliké a ne zase úplně komorní, umístěné na výborném místě v centru města, dnes ještě navíc proti roku 1959 krásně opravené a dobře řízené.

*Přišla jsem do zavedeného, dobře fungujícího souboru s mnoha herci, kteří by bez nejmenšího problému obstáli v Praze, s repertoírem správně nastaveným na klasiku i oddechovější žánr, což až do dnešních dnů zcela naplňuje mou představu o divadle, které si svých diváků váží. Dodnes vzpomínám na své první partnery, Karla Urbánka v dramatizaci *Romeo, Julie a tma*, Milana Sandhause, Petra Skálu, Alju Gsöllhofera, Elišku Kuchařovou, Andulku Ferencovou, Milana Holubáře a mnoho dalších. Hrál jsem Mimi v *Loupežníkovi*, zároveň kalhotkovou roli ve *Veselohře* a Nastasju Filippovnu v *Idiotovi* – větší pestrost si nemůže mladý herec přát. Právě v poslední jmenované roli mě viděl ředitel Ota Ornest a nabídl mi hostování a pak i angažmá v Městských divadlech pražských. Tam jsem od roku 1962 strávila třicet let, ale to už je jiná kapitola. Do Pardubic se stále vracím: ve vzpomínkách, v akcích jako bylo pořizování lustru v hledišti, v některých ročnících GRAND Festivalu smíchu nebo při občasných zájezdových představeních. To jsou nejhezčí okamžiky – když stojím na stejných prknech jako před padesáti lety a děkuji se při potlesku, vždycky si tiše řeknu: „Moje divadlo!“ A jsem šťastná.*

COBY KATEŘINA V *BALADĚ Z HADRŮ*
(S J. SOMREM), VČD 1961

JEJICH PODPORU POTŘEBUJEME A DĚKUJEME ZA NI!

Mezi významné partnery Východočeského divadla se nedávno zařadila i pardubická společnost JHV-ENGINEERING s. r. o., která divadlo podporuje již delší dobu, nyní se ale rozhodla pro zásadnější spolupráci. Technickým ředitelem velmi úspěšné firmy, která dávno přesáhla hranice nejen našeho regionu, ale i České republiky, je ING. JAROMÍR HVIŽDALA, jenž pardubické divadlo díky svým pravidelným návštěvám celkem dobře zná. Proto bylo nasnadě požádat o rozhovor právě jeho...

Pane Hviždalo, mohl byste nám nejprve blíže představit vaši společnost?

JHV-ENGINEERING je společnost, která vyvíjí a dodává unikátní montážní a výrobní linky velkým nadnárodním společnostem jako Continental, Siemens, Škoda auto a dalším. Hlavní naše práce spočívá ve vývoji. Náš záber je velmi široký, pokudé děláme jinou linku na nové výrobky jako senzory pro automobilní průmysl, montáž převodovek a další. Naším cílem bylo dostat se na světovou špičku, což se nám podařilo. Plnicí linky na tlumiče automobilů máme nainstalovány i za mořem – Spojené státy, Brazílie, Mexiko. Dodáváme linky nejen v Čechách, ale i do Německa, Velké Británie či Španělska. Naši vývojáři jsou úžasný tým. S obtížemi se nám však daří sehnat další špičkové kolegy, nejen na vývoj – konstruktéry, programátory projektanty, ale i na montáž a výrobu. Většina kolegů k nám nastoupila hned po škole. V současné době máme kolem 150 zaměstnanců, z toho dvě třetiny ve vývoji.

Prozradte nám, prosím, proč se takto technicky zaměřená firma rozhodne podporovat kulturu?

Máme mnoho společného. Naše práce jsou kreativní,

musíme vymýšlet stále něco nového a chceme dělat svou práci dobře. A chceme mít výsledky. O vaší úrovni jednoznačně svědčí vyprodané hlediště. Proto bylo naše rozhodnutí jednoduché. Pokud se firmě daří, co jiného by měla podporovat než kulturu.

Co vám na oplátku přináší divadlo?

Radost, uklidnění a hluboké kulturní zážitky. Při a po představení můžu vypnout a nemusím vymýšlet nové stroje a v klidu se věnuji divadlu. Užívám si představení a nechám ho doznít.

V hledišti Východočeského divadla nejste náhodným hostem, jaké/á z našich představení byste doporučil ke zhlédnutí?

Myslím, že repertoár divadla je velmi široký. Každý si zde najde představení podle svých zálib. Já osobně mám velmi rád pardubické muzikály. Herci podávají úžasné výkony, zpěv je na úrovni, perfektní výprava a po představení odcházím domů plný zážitků. Naposledy jsem z muzikálů zhlédl Cabaret, toto představení jsem viděl opakovaně. Atmosféra, kterou herci dovedou vytvořit, je úžasná. I přes obtížnost tématu, dokážou publikum strhnout tak, že se vžije do atmosféry doby na začátku války. Nesmím zapomenout na Malou scénu ve dvoře – Jeptišky, Kdo se bojí Virginie Woolfové? – ani další zdejší tituly byste neměli vynechat. Také mne na Malé scéně zaujala experimentální představení, jako jsou scénická čtení z cyklu INprojekty, .

Vaše společnost vlastní několik abonentek do divadla. Je o ně mezi zaměstnanci zájem?

Těší mne, že naši zaměstnanci si najdou čas i na kulturu. Abonentky jsou vždy velice rychle obsazené. Ten, kdo okamžitě nezareaguje na jejich nabídku, je nešťák. Přikoupili jsme jich sice několik, ale stále jich máme málo.

Blíží se premiéra Limonádového Joea na Kunětické hoře. Máte rád letní představení přímo pod hvězdami?

Představení v tomto krásném prostředí jsou vždy velmi působivá. Nevynechal jsem snad žádné. Velmi se mi líbilo například představení Cikáni jdou do nebe, kde exteriér Kunětické hory dodal příběhu úžasnou atmosféru. Na Limonádového Joea se už velmi těším.

Závěrem bych vám chtěl už jen poděkovat za rozhovor a společnosti JHV-ENGINEERING za podporu. Děkuji!

Také já chci poděkovat celému pardubickému divadlu za to, že nám přináší krásná představení. Přejí celému souboru, ať si představení stále užívá. Ten zápal pro věc je vidět.

RaŠ

VYSOKOŠKOLSKÉ ABONMÁ

Východočeské divadlo v nadcházející sezóně 2015/16 vedle premiérového, generálkového a juniorského předplatného znovu otevře i speciální **abonentní skupinu V pro vysokoškolské studenty**, která bude obsahovat tři tituly v Městském divadle a jedno představení na Malé scéně ve dvoře dle vlastního výběru (za výměnný kupón u abonentky). Vysokoškoláci za zvýhodněnou cenu uvidí slavný muzikál **Cabaret**, působivé zpracování světoznámého Singerova románu **Kejklíř z Lublinu** a romantickou duchařskou komedii **Mezi nebem a zemí**. Na Malé scéně si mohou vybrat např. tragikomedii **Mrzák inishmaanský**, muzikál **Jeptišky**, drama **Kdo se bojí Virginie Woolfové?**, komorní hru **Po pláči smích** a samozřejmě nově nastudované inscenace příští sezóny – grotesku **Šťastné dny** či komedii **Sexy prádlo**.

Bonusem k předplatnému je akce **Poznejte Malou scénu**, v rámci které mohou studenti i po vyčerpání výměnného kupónu navštívit jakékoliv představení domácího souboru a vybraná dovozová představení na

Malé scéně ve dvoře za symbolickou cenu 4,0 Kč! Stačí se jen v předprodeji prokázat abonentkou. Předplatné lze zakoupit v předprodeji divadla či objednat on-line na www.vcd.cz. RaS

M. MEJZLÍK A M. SIKOROVÁ V **KEJKLÍŘI Z LUBLINU**, FOTO M. KLÍMA

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO V TELEVIZI I V KNIHKUPECTVÍ

Reportáže z generálních zkoušek i jiných výjimečných akcí divadla natáčí nejen Česká televize či regionální Východočeská televize V1, ale nyní i nově vzniklá pardubická **TV Zubr**, kterou naleznete na www.tvzubr.cz. TV Zubr vytvořila speciální videokanal Východočeského divadla, na němž můžete zhlédnout veškeré novinky nejen z jeviště divadla. Přímo na divadelní videokanal se rovněž dostanete

přes ikonu **VIDEOREPORTÁŽE** na titulní straně webu divadla www.vcd.cz.

CD nosiče nahrávek našich muzikálů i knihy o Východočeském divadle můžete sehnat kromě předprodeje divadla či divadelního obchůdku ve foyer také v **Knihkupectví a Music Shopu Pasáž sv. Jana**, kde se na vás těší i o prázdninách.

RaS

S ABONENTKOU LEVNĚJI DO LANOVÉHO CENTRA

Východočeské divadlo znovu obnovilo spolupráci s **Lanovým centrem Pardubice**, s nímž má překvapivě poměrně hodně společného. Děti se zde stejně jako v divadle pobaví, uvolní, zrelaxují, zažijí trochu dobrodružství, něčemu se přiučí... a nudit se nebudou ani dospělí návštěvníci, ba právě naopak! Pokud jste našimi předplatiteli a máte rádi adrenalin v krvi, navštivte Lanové centrum na Cihelně u koupaliště, **po předložení abonentky do divadla získáte slevu ve výši 10 %!** Lanové centrum Pardubice bylo vybudováno na jaře 2010 a stále se rozrůstá. Na ploše více než 4 300 m²

naleznete 11 vysokých lanových překážek na sebejištění ve výšce 9,5 m, obří houpačku Big Swing, 70m lanovou dráhu, Tarzaní skoky. Pro děti lanáček se záchrannými sítěmi ve výšce 1,5 m s 11 překážkami, 4 trampolíny a další atrakce. Areál nabízí rovněž občerstvení a sociální zázemí, díky svým dispozicím a kvalitnímu prostředí je jako stvořený pro pořádání firemních akcí, team buildingů či oslav. Více se dozvíte na www.lanovecentrum-pardubice.cz. Takže nejdříve do divadla a poté na shledanou ve výškách na lanech... RaS

„DNES NAPOSLEDY“ SI NA MĚSTSKÉM DIVADLE PŘEČTETE V ČERVNU HNED TŘIKRÁT

P. JANEČKOVÁ A P. BOROVEC, APARTMÁ HOTELU PLAZA, FOTO M. KLÍMA

Divadelní život, to jsou samé začátky a konce. Při první zkoušce jsou všichni nachystáni na nové zkoušení a většina herců se těší. Když končí zkoušení a hra se blíží k premiéře, je to vlastně konec i začátek v jednom. Pak inscenaci čeká sezóna či dvě, v těch lepších případech se udrží o něco déle. A poté přichází derniéra. Hercům je líto, že se se svou rolí musejí rozloučit. A divákům obvykle taky. Na konci této sezóny nás čekají hned tři derniéry – **Apartment hotelu Plaza** na Malé scéně ve dvoře a **Jméno růže** a **Zojčin byt** v Městském divadle.

Ke všem hrám, které opustí náš repertoár, mám já osobně velmi specifický vztah, který sahá ve všech případech hluboko do minulosti. Příběh první začíná už někdy na konci 70. let, kdy jsem v televizi viděla film **APARTMÁ V HOTELU PLAZA** natočený podle slavné stejnojmenné divadelní hry Neila Simona. Snímek se skládá, stejně jako hra, ze tří povídek, které se odehrávají v apartmá číslo 719 v hotelu Plaza na Páté avenuí v New Yorku. Skvělý herecký výkon Waltera Matthaua byl nezapomenutelný a neztratil na svých kvalitách, ani když jsem film viděla opakovaně po mnoha letech. Před nějakým časem se zmíněný titul objevil zároveň na scénách hned několika divadel (Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo na Vinohradech a Národní divadlo Brno), pokaždé se hrál na velkém jevišti a v každé povídce se objevili jiní herci. Když jsme se s režisérem Petrem Novotným domlouvali na obsazení

našeho Apartmá, věděli jsme, že ho chceme inscenovat na Malé scéně a že chceme mít jednu hereckou dvojici, která bude procházet celou hrou. Jiří Kalužný a Petra Janečková si tedy vyzkoušeli hned tři velmi rozdílné dramatické postavy. Myslím si, že tento postup byl správný. Vytvořili jsme scénu, jež připomíná reálný hotelový pokoj, ve kterém se hraje a v němž sedí i diváci. Vznikl tedy velmi intimní prostor, který vyžaduje jiné herecké prostředky, než jaké herci používají na velkém jevišti.

Jedné z protagonistek hry – **PETRY JANEČKOVÉ** – jsem se zeptala, jak bude na tuto práci vzpomínat... **Byla to výjimečná příležitost především v tom, že v čase, ve kterém se obvykle odehraje jedna hra a jeden příběh, se tady odehrávají tři povídky. Takže jsem měla možnost v krátkém čase předvést tři úplně odlišné charakterky a odvyprávět tři rozdílné příběhy.**

Která postava z těch tří je ti nejbližší?

Karen z první povídky. Ta plánuje romantické výročí manželství, které je na pokraji krachu. Asi si dovedu představit, že by se mi něco podobného mohlo někdy stát. (SMÍCH) Byla mi blízká svým humorem a myšlením i tím, jak se snaží být nad věcí a brát všechno s rezervou. Bavila mě i Muriel ve druhém příběhu, protože zahrát si opravdovou blondýnu je taky nádherná. (SMÍCH)

A. POSTLER A J. JANOUŠKOVÁ, ZOJČIN BYT, FOTO R. ŠTASTNÝ

J. KALUŽNÝ A P. NOVOTNÝ, JMÉNO RŮŽE, FOTO J. FAUKNER

Ty jsi dělala na Malé scéně poprvé, nemýlím se? Máš pravdu. Malá scéna se postupně rozbíhala, když jsem byla na mateřské, takže toto bylo vlastně moje první zkoušení v tak malém prostoru, když nepočítám účinkování na Komorní scéně Anežky České, v dnešním Divadle 29 před několika lety. Hrát tam je ohromně očišťující a mám to opravdu moc ráda. Herec do toho nesmí moc „šlapat“, všechno musí být uvěřitelné a navíc je na divácích všechno hned vidět.

Příběh druhý je vlastně jenom vzpomínkou už matnou na neuvěřitelně podařené představení **ZOJČIN BYT** v režii Ivana Rajmonta v Činoherním studiu Ústí nad Labem. Bylo to ještě před revolucí, kdy toto divadlo jezdilo do Prahy předvést svoji produkci a pokaždé se setkalo s neobyčejným zájmem publika. Ivan Rajmont, obklopen skvělými herci, se takto čas od času vracel do Prahy, kterou měl „zakázanou“, a pokaždé sklídl velký úspěch. A stejné to bylo i s inscenací Zojčina bytu. Proto jsem byla ráda, když se Janusz Klimsza, režisér, který byl tenkrát před lety mým spolužákem na DAMU, rozhodl v našem divadle Zojčin byt uvést. Zkoušení to bylo nepochybně náročné, koneckonců text je nám v dnešní době už docela vzdálen, rozklíčovat ho bylo složité. V hlavní roli se představila Jindra Janoušková a poměrně významnou příležitost dostal i **ALEXANDR POSTLER**, který naposledy zazářil v komedii Blbec k večeri. Zeptala jsem se ho na jeho reflexe ze zkoušení této hry.

Zkoušení bylo velmi intenzivní a náročné. Bylo potřeba vůbec pochopit, o čem hra je, co to je za lidi, v jaké jsou situaci..., protože s takovými lidmi se člověk dnes nesetkává. Byl jsem velmi rád, že jsem se mohl potkat s režisérem Januszem Klimszou, protože se známe v podstatě celý umělecký život. I když vím, že všechno jednou musí skončit, mrzí mě, že tato hra bude mít derniéru. Takové role, jako je ta moje, začne herec pořádně vnímat až třeba při dvacáté repríze, a to už je derniéra. Je to hra pro náročnějšího

diváka, vzhledem ke svému obsahu, který odkazuje na dobu v Rusku před II. světovou válkou. Já jsem vnímal, že hra byla brána buď velmi kladně, nebo téměř odmítavě, ale to je to, co už jsem říkal o té náročnosti titulu a tématu.

Příběh třetí se odehrál v roce 1985, kdy jsem vystála dlouhou frontu před knihkupectvím na pražské Florenci (starší ročníky možná pamatují, že na nové knihy se čekalo každý čtvrtek, kdy se odpoledne začaly prodávat) a jako vítězný kup jsem si odnesla historický román **JMÉNO RŮŽE** pro mě do té doby neznámého italského autora Umberta Eca. Hned ten večer jsem chtěla do knihy jenom nahlédnout, ta mě však neodvratně strhla, a tak jsem četla a četla jen s přestávkami na nutnou návštěvu školy, trochu toho jídla a hygieny a opravdu malé množství spánku. Byla jsem fascinovaná a uhranutá a nemohla jsem přestat. Po necelých třech dnech svět nabral normální chod – knihu jsem dočetla a začala půjčovat svým kamarádům jako vzácný dar. Nedlouho nato vznikl film se Seanem Connerym v hlavní roli. Přiznám se, že jsem nikdy nenašla odvahu na to jít, protože jsem se bála, že film nemůže postihnout výjimečnost románu a hluboké teoretické a odborné znalosti autora.

Před několika lety režisér Petr Kracík inscenoval **Jméno růže** v Městském divadle Brno. I přes počáteční nedůvěru jsem byla nadšená. Dramatizace se do velké míry přiblížila předloze, herecké výkony byly přesvědčivé a scénografie spolu se světelným designem vytvořily neuvěřitelně tajuplnou a dramatickou atmosféru. Když jsme se později domlouvali s Petrem Kracíkem na hostování v našem souboru, netrvalo dlouho a věděli jsme, že **Jméno růže** by mohlo zaujmout i naše diváky. Vznikla mimořádně kvalitní inscenace s Jirkou Kalužným v hlavní roli a mně je upřímně líto, že z našeho repertoáru zmizí. Věřím, že naši diváci využijí poslední možnosti a přijdou se spolu s námi rozloučit s inscenací, které nás opouští. Všechny tři tituly si to určitě zaslouží!

JaU

DVA ROZHOVORY SE DVĚMA VÝTEČNÍKY

V pondělí 11. května uvedlo Mladé divadelní studio LAIK další novou inscenaci, tentokrát muzikál o maturitní třídě s názvem Výtečníci. Necelý týden před premiérou jsem se sešla s představiteli dvou hlavních rolí, sympatickými studenty MARTINEM SCHREINEREM a JIRKOU KOVÁRNÍKEM (možná vycházejícími hvězdami, člověk nikdy neví...), kteří mi poskytli svůj první rozhovor v životě. A mně se poprvé v životě, bohužel aniž bych o tom věděla, podařilo nahrát pro nedostatek kapacity diktafonu jen první dvě minuty! Dalo to trochu práce, protože kluci jsou neuvěřitelně zaneprázdnění, ale nakonec jsme se sešli znovu, a to po jejich úspěšné premiéře...

Výtečníci jsou prvním „laikovým“ muzikálem, jak se v tom žánru cítíte?

Martin: Já se v tom teda cítím dost dobře! (SMÍCH)

Muzikál je moje krev, v tom se cítím úplně nejlíp.

Jirka: U mě to propojuje všechny moje zájmy, jako je tanec, hudba celkově a divadlo, takže mě to taky baví úplně maximálně!

Kromě Výtečníků jste zároveň zkoušeli ještě v inscenaci Schnitzlerovy hry Duše – krajina širá, jejíž odložená premiéra proběhla nakonec těsně před Výtečníky (8. května). Oba studujete střední školu... Jak se to dá všechno zvládnout? Máte čas ještě na nějaké jiné koníčky?

Jirka: Já ještě závodně tancuju latinsko-americké tance, tréninky máme zhruba 3x týdně. Je to teď docela záhuľ, protože ještě k tomu maturuju... Takže musím navíc stíhat učení.

Martin: No já si teda vůbec nedokážu představit, že bych do toho všeho ještě maturoval! Není to tak dlouho, co jsem chyběl tři měsíce ve škole kvůli zkoušení muzikálu Mýdlový princ v Praze v divadle Broadway, takže jsem vážně rád, že mě maturita čeká až za dva roky...

Koukám, že divadlo teď opravdu zabírá většinu vašeho času – nakonec i škola se do toho dá jen těžko „napasovat“! (SMÍCH) Co tomu říkají rodiče?

Jirka: Naši mě trochu vracejí do reality. Vědí, že bych chtěl herectví dělat i dál, ale mají trochu strach, abych tím dokázal uživit sebe a jednou třeba svoji rodinu. Na druhou stranu mě podporují, protože vědí, jak mě to baví. A myslím, že se jim i líbí vidět mě na jevišti. (SMÍCH)

Martin: U nás to bylo ze strany mamky vždycky v pohodě. Táta měl nejdřív jinou představu – chtěl, abych studoval jinou střední, než studuju, abych pak šel na nějakou vysokou technického zaměření – ale teď, když už hraju i v Praze, asi pochopil, že to myslím s divadlem vážně. (SMÍCH) Nejvíce bych asi chtěl jít na JAMU, i když mi trochu vadí, že to není v Praze. Ještě jsem přemýšlel o pěvecké konzervatoři – buď popový, nebo muzikálový zpěv.

Jirka: Já jsem dělal letos zkoušky do Prahy na DAMU. I když mě nevzali, byla to skvělá zkušenost a rozhodně do toho jdu příští rok zase. Možná jsem letos udělal chybu, že jsem nedal přihlášku ještě třeba na JAMU do Brna...

J. KOVÁRNÍK JAKO PAVEL, FOTO M. KLÍMA

M. SCHREINER JAKO RICHARD, FOTO M. KLÍMA

Martin: Já jsem ti to říkal!

Jirka: Celkově jsou ti tátové trošku problém... (SMÍCH) Můj táta byl profesionální fotbalista, takže jsem musel do 12 let povinně hrát fotbal. Když jsem v 15 přišel s tím, že chci tancovat, byla to pro něj druhá rána od té doby, co jsem skončil s fotbalem. (SMÍCH) A třetí zklamání – je ze mě komediant! (SMÍCH) Ale už to skousnul, nemá na výběr!

Martin: Přesně tak! (SMÍCH) Můj táta už taky pochopil, že nebudu dělat to, co chce on... Myslím, že dítěti nemůže nikdo nakázat, co bude jednou dělat, to je přece už v něm.

Ve Výtečnicích hrajete dvojici maturantů – nerozlučných kamarádů, kteří vymýšlejí různé triky, jak by se vyhnuli učení. Jak je to ve skutečnosti?

Jirka: S Martinem jsme se seznámili až v LAIKU, ale myslím, že jsou z nás od té doby už hodně dobří kámoši. I díky tomu se nám tohle dobře hraje.

Martin: Určitě. Hlavně tady opravdu nemusíme nic hrát. Ty postavy nemají určitou charakteristiku, takže když to pojmem tak, že Richard jsem já a Pavel je Jirka, vůbec nic se nestane. Prostě hrajeme sami sebe a vymýšlíme rošťárny. Já se v tom vidím na základce, tam jsme dělali podobný věci. (SMÍCH)

Oba byste rádi studovali herectví. Co si myslíte o hereckém povolání?

Jirka: Finančně to určitě moc lákavé není. Nikdo potom nemůže mít hercům za zlé, že hrají v seriálech, aby se užívali. Na druhou stranu, ten pocit na jevišti, kdy člověk předává energii lidem a diváci mu ji zase vrací, je úplně super! Kdo to nezažil, neví, je to prostě nepopsatelný. Proto rád hraju a proto přijímám různé nabídky jako třeba Duši nebo Kavkaz (JIRKA NYNÍ ALTERNUJE MARTINA V KAVKAZSKÉM KŘÍDOVÉM KRUHU – POZN. RED.) nebo právě Výtečnický.

Martin: Myslím, že tohle povolání se dá dělat jedině srdcem. Nejde si tak jako u některých jiných povolání říct, že jdu do práce, abych vydělal.

Jirka: A přitom je to ale dost psychicky náročné povolání, když do toho člověk dává každý večer veškeré svoje city a emoce.

Martin: Musí být strašně vyčerávající mít každý večer trému...

Jak je to s trémou u vás?

Martin: Já mám před každým představením takovou přirozenou trému. Ale třeba u Kavkazáku jsem až do minulého představení měl trému obrovskou. Pořád jsem hledal, co tam zlepšit nebo říct jinak. Až teď se v tom cítím líp. Nejhorší trému mám, když

zpívám, protože to se mi hrozně klepou nohy! (SMÍCH)

Jirka: Já to mám asi podobně jako Martin. Shodli jsme se na tom, že tréma před každým představením má svůj význam – je to vlastně soustředění na roli. Ale jak vyjdou na jeviště a řeknu první repliku, uklidním se. A stejný je to před každým výstupem. To čekání je na tom asi nejhorší. Jak říkal Martin, že se mu klepou nohy, tak mně se takhle strašně klepaly ruce, když jsme hráli Ze života hmyzu. Držel jsem v ruce balónek, úplně poskakoval a já to nemohl zastavit! (SMÍCH)

A co u Výtečnicků? Měli jste velkou trému? Jaké jsou pocity dvou protagonistů těsně po premiéře?

Jirka: Tréma se naštěstí dostavila až posledních pět minut před začátkem. A premiéra se, myslím, povedla. I když vždycky je co zlepšovat – například na konci, když nám všem z té euforie, že už to máme skoro za sebou, vypadla poslední sloka písničky, kterou jsme nakonec odpovídali „na na na“. (SMÍCH) Jinak ale byla premiéra skvělá a já jsem si to užil naplno. Potlesk byl ohlušující, zvukař říkal, že skoro neslyšel děkovačkovou muziku... Takže super! A byl jsem moc rád, že se na nás přišli podívat někteří členové hereckého souboru VČD – třeba Láďa Špiner nebo Romana Chvalová.

Martin: Já měl trému samozřejmě obrovskou, protože tak velkou roli jsem ještě nedostal, takže to pro mě byla opravdová výzva. Dopadlo to, myslím, dobře. Samozřejmě, že máme co zlepšovat. Teda aspoň já jsem si svých chyb vědom... (SMÍCH) Hned u druhé písničky jsem měl „okno“, ale naštěstí mi to hned naskočilo, takže pak už to bylo dobré.

Kluci, díky moc a přeju vám, ať v klidu zvládáte školní povinnosti, aby vás pak divadlo těšilo o to víc a mohli jste si užít krásné a zasloužené prázdniny!

AnH

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 WWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
 WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
 JAROSLAVA KRELČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 TELEFON: 466 616 423
 602 4 05 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
 PÁTEK 10:00 - 24:00
 SOBOTA 16:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ŽŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

Alukov
 DOTVÁŘÍME DOMOV...

[jhv-engineering]

LOUJA
 AUTO

HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
 Český rozhlas

ČK
 Česká kultura
 Platforma kulturních programů

Country
 RADIO

RADIO ČERNÁ HORA

V1
 východočeská televize

Informační server
 WWW.PARDUBICEK.CZ

Rádio Pohoda
 ROCK & BEAT
 WWW.RADIO-PARTNER.NET

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArr

HAK

P
 CENTRUM

VCS
 KONTAKT CENTRUM ČESKÉ REPUBLIKY

Kavoviny

era

BARTH MEDIA

MULTI

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ČERVEN 2015 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. JANEČKOVÁ A M. NĚMEC, DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ, FOTO J. FAUKNER